

✠ **GALACTION**

EPISCOPUL ALEXANDRIEI ȘI TELEORMANULUI

**PASTORALĂ LA SĂRBĂTOAREA
NAȘTERII DOMNULUI**

ALEXANDRIA, 2014

† GALACTION

**DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL SFINTEI EPISCOPII A
ALEXANDRIEI ȘI TELEORMANULUI**

**TUTUROR DREPTCREDINCIOȘILOR CREȘTINI,
CINULUI MONAHAL, PREA CUCERNICILOR ȘI
PREA CUVIOȘILOR PĂRINȚI**

**DIN ACEASTĂ SFÂNTĂ ȘI DE DUMNEZEU
PĂZITĂ EPISCOPIE,
HAR, PACE, SĂNĂTATE ȘI ALESE BUCURII
DUHOVNICEȘTI DE LA DUMNEZEU,
IAR DE LA NOI PĂRINTEASCĂ ÎMBRĂȚIȘARE
ȘI ARHIEREASCĂ BINECUVÂNTARE**

*„...Și a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut
și L-a îmbrășat și L-a culcat în iesle, căci nu
mai era loc pentru ei...”*

(Luca II, 7)

Iubiții noștri fii duhovnicești,

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, praznicul pe care îl sărbătorim, ne prilejuiește și anul acesta bucuria de a fi împreună, uniți în rugăciune, în Sfintele noastre biserici și de a mulțumi lui Dumnezeu pentru iubirea Sa cea mare, care, de două mii de ani, izvorăște

---

Această pastorală se va citi în toate bisericile parohiale și în Sfintele Mănăstiri
în ziua Praznicului Nașterii Domnului Nostru Iisus Hristos.

---

neconținut din peștera Betleemului. În acel moment al istoriei, „la plinirea vremii” (Galateni IV, 4), când lumea era mai însetată ca oricând de viață, de adevăr și de ajutor de sus, „poporul care locuia întru întuneric” a văzut lumină mare, iar cei ce locuiau „în latura umbrei morții” lumină a strălucit peste ei (cf. Isaia IX, 1). „Lumina” aceasta era Hristos Domnul, venit pe pământ ca să înalțe pe omul căzut în păcat iarăși la demnitatea de fiu al lui Dumnezeu și să-l mântuiască. Căci acesta a fost în primul rând rostul venirii Fiului lui Dumnezeu pe pământ; pentru aceasta „Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi” (Ioan I, 14), „Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea” (Galateni IV, 5). „Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea” (Ioan III, 17). Motivul venirii lui Hristos este mântuirea noastră. Nici un eveniment din istorie nu ne privește atât de direct ca Nașterea Domnului. Ne bucurăm de acest eveniment minunat – care este Întruparea Mântuitorului, dar mai cu seamă de scopul pentru care a venit Hristos în lume. De aceea, totdeauna în timpul Sfintei Liturghii mărturisim acest adevăr când rostim Simbolul de credință, spunând: „Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut om.”

Teologhisind acest adevăr, una dintre cântările Sfintei Biserici alcătuieste un adevărat Simbol de credință al praznicului Sfintei Întrupări atunci când glăsuiește: „Veniți să ne bucurăm întru Domnul, povestind taina ce este de față. Zidul cel despărțitor acum cade; sabia cea

de foc se îndepărtează; heruvimul nu mai păzește pomul vieții; iar eu mă împărtășesc din dulceața din rai, de la care m-am îndepărtat prin neascultare. Că Chipul cel neschimbat al Tatălui, Pecetea veșniciei Lui, înfățișare de rob primește, ieșind din Maica ce nu știe de nuntă, nesuferind schimbare: că a rămas ce era, Dumnezeu adevărat fiind; și a luat ce nu era, om făcându-Se, din iubire de oameni”¹.

Din această iubire dumnezeiască nesfârșită ne adăpăm și noi sufletele, acum, în zi de prăznuire prealuminată și ne bucurăm ascultând dezlegarea tainei celei „din veac ascunsă și de îngeri neștiută.” Însă vestea cea bună, sau, mai bine zis „cea mai bună veste,” ne vine tot printr-un înger, semn că Adevărul vine de sus, atunci când zice păstorilor: „Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi S-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul” (Luca II, 10-11). Icoana acestei sfinte bucurii pe care o primim este totuși brăzdată de o umbră, căci Sfântul Luca ne precizează că Pruncul Sfânt S-a născut în iesle „căci nu mai era loc de găzduire pentru ei”.

Smerenia Fiului lui Dumnezeu se lovește de mândria și autosuficiența oamenilor, iar Lumina care răsare în noaptea lumii nu este primită nicăieri. Omul nu primește pe Dumnezeu: „Întru ale Sale a venit, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan I, 11). Dumnezeu născut Om pentru oameni nu-și poate găsi niciun adăpost omenesc ci Se naște într-un staul! Și totuși, în această stare de umilință, El Se înscrie în numărul celor din urmă supuși ai Cezarului de la Roma, pentru ca pe noi să ne înscrie în

1. Mineiul lunii Decembrie, p. 376.

numărul celor aleși pentru împărăția cerurilor! Staulul a fost întotdeauna sălașul propriu al acelor ființe destinate jertfei și, într-un staul vine să Se nască Cel care va fi jertfa supremă și veșnică, ce se aduce o dată pentru totdeauna spre mântuirea lumii. El nu Se murdărește de staul, ci acesta se sfințește și se preschimbă în biserică a lui Dumnezeu în care vin să se închine păstorii cei cu sufletul curat și magii de la răsărit.

Când Hristos Dumnezeu Se năștea, tot Ierusalimul dormea: dormea Irod, dormeau și fariseii, și arhierii, și soldații. Iar când s-au trezit au pus mâna pe sabie! Așa au ales ei să-L primească pe Cel ce a venit în lume ca lumea „*viață să aibă și din belșug să aibă*” (Ioan X, 10). Prigonit din pruncie avea să fie Cel „*plin de har și de adevăr*” (Ioan I, 14), Cel ce S-a făcut pentru noi pildă de smerenie (Filipeni II, 8), pildă de iubire (Ioan XV, 13), pildă de slujire (Matei XX, 28), Care a vindecat pe cei bolnavi, a săturat pe cei flămânzi, pe cei morți i-a înviat și ne-a dăruit tuturor multă și bogată milă.

Pe noi, creștinii de astăzi, ne întristează toate acestea și ne întrebăm indignați cum au putut oare oamenii din vremea aceea să nu-L primească pe Fiul lui Dumnezeu? Și ne spunem în sinea noastră că noi nu am fi făcut la fel ca aceia. Iar Maicii îndurerate, care „*n-are scutec de-nfășat*”, noi îi răspundem degrabă „*Nu mai plânge Maica mea / Scutecul noi ți-om da / Pruncul Sfânt de-i înfășa*”.

Dar astăzi, la ceas de sfântă sărbătoare, când Hristos bate la ușa sufletului nostru și, cu dor dumnezeiesc pentru fapta pierdută, dorește să Se nască înlăuntrul nostru, noi Îl primim oare? Observăm că sfintele cântări ale Bisericii ne prezintă Dumnezeiasca Întrupare la un

permanent timp „*astăzi*”: „*Astăzi Hristos în Betleem Se naște din Fecioara. Astăzi Cel fără de început Se începe*”², „*Astăzi toate se umplu de bucurie*”³. Însă, pentru creștinii de „*astăzi*” mai are semnificație Nașterea Mântuitorului? Mai are loc Hristos în viața noastră? Omul zilelor noastre aleargă după un trai bun și confortabil, după un serviciu ușor și cât mai bine plătit, după mese îmbelșugate și băuturi alese, căutând cu orice preț fericirea. El uită însă cuvintele Sfântului Apostol Pavel, care ne spune deslușit că „*împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt*” (Romani XIV, 17). Oricât ar căuta fericirea lumească, el nu va avea parte de fericirea cea adevărată niciodată. Se va simți mereu neîmplinit, va simți că îi lipsește ceva. Va fi un om al îndoielilor, al întrebărilor fără răspuns, un om care a rătăcit calea către Împărăție.

Dacă Dumnezeu nu trăiește în inima noastră, dacă în sufletul nostru nu se găsește comoara cerească a credinței, oricât am fi de împodobiți cu fericire pământească, cu tot felul de belșuguri și de sănătate, nu vom afla pentru sufletul nostru fericirea aceea pe care nimeni, în afară de Dumnezeu, nu poate să o dea.

Cu nici un fel de bogăție nu va putea omul, care nu-L are pe Dumnezeu în inimă, să se răscumpere din musturarea cugetului, când acesta va începe să vorbească și nu va reuși niciodată să-și agonisească pacea lăuntrică și sprijinul sufletesc, care îi dau putere să treacă peste orice încercare.

2. Mineiul lunii Decembrie, p. 395.

3. *Ibidem*, p. 386.

Pentru aceasta Hristos Dumnezeu se naște „astăzi” pentru noi și Sfânta Sa Naștere este, cu fiecare an ce trece, tot mai necesară și tot mai actuală și mai de folos sufletelor noastre.

Hristos, Dumnezeu - Întrupat, este lumină. Unde este El, noaptea îndoielii și a păcatului se risipește, iar iubirea și pacea lăuntrică se statornicesc în suflete. Lumina Sfintei Sale Întrupări înlătură toate îndoielile și întrebările omului, dezvăluie tainele vieții și ale morții, arată că scurta viață de aici este pregătire pentru alta, care nu va avea sfârșit, arată calea cea adevărată către raiul cel pierdut, către fericirea cea neprețuită, la sânul cald al Tatălui Ceresc. Ne spune de unde venim și unde ne ducem când zice: „*Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume; iarăși las lumea și Mă duc la Tatăl*” (Ioan XVI, 28). Acesta este și drumul fiecărui dintre noi. Omul, de la Dumnezeu vine și la Dumnezeu se întoarce, însă calea pe care merge este Însuși Hristos, care ne învață: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine*” (Ioan XIV, 6); „*Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui*” (Ioan X, 9); „*Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții*” (Ioan VIII, 12).

Să ne facem dar și noi vrednici de a-L primi pe Pruncul Dumnezeiesc în sufletele noastre luminate de lumina credinței în El și încălzite de lucrarea faptelor bune și aici să „*se nască și să crească, să ne mântuiască*”, împlinind astfel cuvintele Sfântului Apostol Ioan: „*Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu*” (Ioan I, 12).

Dreptmăritori creștini,

Sfânta noastră Biserică, la fel ca în fiecare an, ne binevestește marea bucurie a Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Și, o face, pentru că bucuria și fericirea acestei vestiri sunt atât de mari, încât, oricât de mult le-am asculta nu le pătrundem până la capăt bogăția de înțelesuri. Căci din nou, iară și iară, ele ne par tot mai noi, tot mai adânci, tot mai frumoase, de parcă le-am asculta pentru întâia oară. Sunt asemenea unui izvor din care cu cât scoți mai multă apă, cu atât apa este mai bună, mai rece, mai limpede. Din același izvor de viață dătător, ce din Betleem curge peste veacuri, vor fi gustat cu bucurie și Sfinții Părinți ai Bisericii noastre și cugetarea lor a rodit învățături pline de înțelepciune, din care și noi astăzi se cuvine să ne îndulcim auzul, sporind astfel bucuria inimii noastre, precum spune și proorocul: „*Aflat-am cuvintele Tale și le-am sorbit și cuvântul Tău a fost bucurie și veselie pentru inima mea*” (Ieremia XV, 16).

Să ascultăm dar, glasul Sfântului Grigore de Nyssa care, învățând despre necesitatea și scopul Înomenirii Fiului lui Dumnezeu, ne grăiește astfel: „*Firea noastră cea slăbănogită avea nevoie cu adevărat de doctor; omul căzut din pricina istovelii aștepta pe Cel ce-i va întinde mâna, cel ce-și pierduse viața aștepta pe Dătătorul ei, cel ce se depărtase de părtășia Binelui avea nevoie de Îndrumătorul care să-l ducă iarăși la binele dintâi; tânjea după lumină cel ce zăcea în întuneric, cel căzut în robie își aștepta Izbăvitorul, cel legat aștepta pe Cel care să-l dezlege, cel din*

jugul sclaviei, pe Slobozitorul său”⁴. Așadar, atunci când omenirea avea cu adevărat nevoie de Izbăvitorul Ceresc „*Tatăl a binevoit, Cuvântul trup S-a făcut și Fecioara a Născut pe Dumnezeu om*”⁵ ca pe om să-l readucă iarăși la „*binele dintâi*”, la calitatea de fiu al lui Dumnezeu.

Iar dacă mintea noastră omenească este umbrită de întrebarea „*cum s-a lucrat această taină mai presus de înțelegere?*” sau cum „*Cel fără de trup fiind, S-a întrupat?*”, Sfântul Atanasie cel Mare vine să ne lumineze cugetul și să ne învețe zicând: „*Astfel, când Fecioara Îl năștea, El nu pătimea, nici nu se întina de trup, și mai degrabă sfințea și trupul. Și fiind în toate, nu Se împărtășește de toate, ci mai degrabă tuturor le dă viață și le hrănește. Căci dacă soarele făcut de El și văzut de noi se învârtește pe cer fără să se întunece de corpurile de pe pământ pe care le atinge, nici nu e întunecat de întuneric, ci mai degrabă el le luminează și le curățește pe acestea, cu mult mai vărtos Preasfântul Cuvânt al lui Dumnezeu, Care e și Făcătorul soarelui, făcându-Se cunoscut în trup, nu Se întina, ci mai degrabă, nesticăcios fiind și trupul Lui muritor aflându-se, îl făcea viu și-l curăța și pe acesta*”⁶. Înțelegem de aici că Dumnezeu Cuvântul, făcându-Se om, nu suporta pasiv nașterea, ci El Însuși o lucra. De aceea Preasfânta Fecioară naște fără stricăciune și mai presus de legile firii.

4. Sfântul Grigorie al Nyssei, *Marele cuvânt catehetic*, Editura IBMO, București, 2011, pp. 64-65.

5. *Mineitul lunii Decembrie*, p.394.

6. Sfântul Atanasie cel Mare, *Tratat despre Întruparea Cuvântului*, Editura IBMO, București, 2010, p. 165.

Cunoscând aceste învățături ne dăm seama că numai din iubirea Sa nețărmită față de om Dumnezeu lucrează taina Sfintei Întrupări și calea de la Creator la făptură este numai smerenia Sa fără de margini. Odinioară și Adam era bogat în ascultare și în smerenie și se bucura de vederea lui Dumnezeu, dar când a căzut în neascultare, puntea către Dumnezeu s-a ruinat și Adam a căzut în înfricoșător întuneric. Era nevoie din nou de ascultare și de smerenie pentru ca omul să ajungă din nou la Lumină.

Un alt Sfânt Părinte, călăuzit de Duhul Sfânt, ne întărește această înțelegere și ne îndeamnă: „*Priviți acum la Hristos. Totul e smerenie și ascultare. Arhanghelul Gavriil - smerenie și ascultare întruchipată; Fecioara Maria - smerenie și ascultare; Iosif - smerenie și ascultare; păstorii - smerenie și ascultare; magii de la Răsărit - smerenie și ascultare. Furtuna ascultă, vântul ascultă, soarele și luna ascultă, oamenii ascultă, mormântul însuși ascultă. Totul ascultă de Fiul lui Dumnezeu, de Noul Adam, totul în fața Lui se smerește, pentru că și El, la rândul Lui Îi este cu desăvârșire ascultător Tatălui, și cu desăvârșire se smerește înaintea Lui*”⁷.

Spre a căpăta noi mai mult folos duhovnicesc și a înțelege cum să prăznuim și să cinstim Dumnezeiasca Întrupare și smerenia fără de seamăn a Fiului lui Dumnezeu, se cuvine să urmăm povețele Sfântului Grigorie, Cuvântătorul de cele dumnezeiești, care grăia credincioșilor săi: „*Să prăznuim deci nu cum*

7 Sfântul Nicolae Velimirovici, *Predici*, ed. a II-a, Editura Ileana, București, 2006, p. 20;

este obiceiul în adunările norodului, ci precum place lui Dumnezeu. Nu lumește, precum vrea stăpânitorul lumii acesteia, ci mai presus de lume, duhovnicește. Nu cu cele ale neputinței și neascultării, ci cu cele ale vindecării și mântuirii. Nu cu cele ale zămislirii și nașterii celei trupești, ci cu cele ale înnoirii și nașterii celei duhovnicești... Nu cu ospete, cu cântece și cu beții... Să nu alegem vinurile tămâioase și mirositoare... Să ne desfătăm în cuvântul cel despre Dumnezeu și despre acelea ale praznicului de acum. Ca astfel, desfătarea să fie potrivită și nu departe de Cel ce ne-a chemat”⁸.

Iubiți fii sufletești,

Nașterea Domnului Hristos, „*maică a sărbătorilor*” și „*sărbătoare a darurilor*”, revarsă și în acest an peste toți creștinii binefaceri și binecuvântări din preaplinul ei de bunătăți, dăruind fiecărui om prilejul unei vieți noi, unei vieți cu Hristos și în Hristos.

Însă trebuie să recunoaștem cu întristare că, în ultima vreme, Crăciunul a început să devină o sărbătoare cu aspecte de carnaval, cu tendințe mercantile și consumiste. Ne îngrijim mai mult de masa de Crăciun, de hainele noi, de darurile pe care le primim sau le dăruim, de cele mai multe ori celor de la care am primit. Ne place să ascultăm colinde mai mult pentru partea

8. Sfântul Grigorie de Nazianz, „*Cuvânt la Arătarea lui Dumnezeu*”, în *Sfinții Părinți despre Nașterea și Întruparea Cuvântului*, Editura Sophia, București, 2007, pp. 139-140;

lor artistică decât pentru înălțimea mesajului pe care ni-l transmit. Și iată-ne în situația acelor locuitori ai Betleemului „*care nu L-au primit*” pe Pruncul Sfânt și care n-au auzit glasul îngerului. Trăind în acest fel, riscăm și noi să nu auzim cântecul îngerilor și nici măcar lumina stelei să o vedem.

Să lăsăm acestea omului celui vechi din noi, „*stricat de poftete înșelăciunii*” (Efeseni IV, 22) și să ne apropiem de ieslea Mântuitorului precum păstorii din Betleem, precum magii cei înțelepțiți, precum sutașul Corneliu, precum canaaneanca, precum tâlharul de pe cruce, care s-au pocăit, au crezut și s-au mântuit.

Sfânta noastră Biserică ne cheamă astăzi la întâlnire sfântă! Prin Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, din cer ne-a coborât iertarea, prin magi și păstori ni s-a întărit credința, iar steaua ne-a luminat cărarea!

Astăzi, Pruncul cel Blând vine la noi să Se nască în chip tainic în inimile noastre! Să-I deschidem larg porțile sufletului: ne va dăruii pace, ne va dăruii lumină, ne va umple viața de bucurie și de iubire.

Să-L primim cu toată ființa noastră și din această clipă să punem nou început vieții noastre: să alungăm de la noi toată patima și răutatea, să ne îmbrăcăm cu hainele credinței, ale dragostei față de Dumnezeu și față de aproapele.

Să ne rugăm ca Domnul cel Întrupat să călăuzească pașii noștri pe calea Sa cea sfântă, să ne învrednicească de a păstra și a înmulți darurile Preacuratei Sale Nașteri, împlinind cele de cinste, cele drepte, cele curate, cele vrednice de laudă.

Vă îmbrățișăm părintește și vă dorim să petreceți Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului și ale Bobotezei cu pace deplină, iar Anul Nou 2015 să vă fie luminat și cu spor întru toate cele de folos!

La mulți ani!

**Al vostru către Domnul, pururea rugător
spre tot binele,**

†GALACTION

f Galaction

Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Dată în reședința noastră episcopală din Alexandria
la Praznicul Nașterii Domnului Nostru Iisus Hristos,
în anul mântuirii 2014.

ĩc

xc

